

[Ragnhild Andersen.]

grad et spørgsmål, om ikke det kunne betale sig at ophæve indtægtsgrænserne for de enlige forsørgere. Det, man sparer ved at hæve, men ikke ophæve indtægtsgrænserne, er kun 3-4 mill. kr., og et sådant beløb er eksempelvis bare en lille brik i de store militærudgifter. Det er derfor ikke uden betænkelighed, vi trækker vort forslag om fuld ophævelse af indtægtsgrænserne tilbage — det er forslaget til ændring af § 194 i vort selvstændige lovforslag. Når vi alligevel gør det, er det dels, fordi indtægtsgrænserne dog nu hæves med ca. 3 000 kr. for de enlige forsørgere, enker såvel som enkemænd og andre enlige forsørgere, dels fordi man samtidig har ophævet zonegrænserne. Det er en sag, som vi lægger megen vægt på: at få disse zonegrænser bort, og under disse omstændigheder trækker vi den del af vort forslag tilbage.

Vi vil imidlertid stemme imod nogle punkter i udvalgets ændringsforslag, nemlig § 2, § 3 og § 4. Forkastes disse 3 bestemmelser, hvad min gruppe opfordrer til, vil det betyde, at såvel enker med pension ifølge enkepensionsloven som folke- og invalidepensionister vil komme ind under de nye indtægtsgrænser på 10 500 kr. årlig, hvad vi mener de bør.

Vi vil også stemme imod en ændring af loven om en særlig ydelse til enlige mødre, for ved at bibeholde den gamle formulering vil man bevare grænserne for forskudsvis udbetaling af normalbidraget som de grænser, der også gælder for udbetaling af den særlige ydelse på 100 kr., der nu gives til enlige mødre 2 gange om året sammen med bidragene.

For ikke længe siden foreslog min gruppe, at de vanskeligt stillede enlige mødre skulle have 100 kr. for hvert barn, de havde at forsørge. Det afviste de andre partier i tinget, men hvorfor så ikke lade de nye indtægtsgrænser gælde for denne særlige ydelse, der i virkeligheden er en erstatning for ophævelsen af visse tilskudsordninger, som tidligere var en hjælp for de enlige forsørgere? Også her gad jeg vide om administrationsomkostningerne ved nu i fremtiden at have to sæt beregningsregler, et for indtægtsgrænser og et for den særlige ydelse, opvejer den besparelse, man mener at

indvinde ved at fastholde de lave indtægtsgrænser for de særlige ydelser.

Når vi altså stemmer imod den pågældende ændring, betyder det, at vi ønsker, at de nye indtægtsgrænser for forskudsvis udbetaling også skal gælde for udbetalingen af den særlige ydelse.

Den kommunistiske gruppe har altså hermed — det har jeg allerede sagt — trukket sit forslag nr. 1 i sit selvstændige lovforslag om fuld ophævelse af indtægtsgrænserne tilbage, idet vi går ind for udvalgets forslag om en grænse på 10 500 kr. for hele landet, men vi opretholder vore forslag til ændring af § 282 og § 297. Det drejer sig om underholds- og uddannelseshjælpen til sådanne enlige mødre, der ingen eller så godt som ingen indtægt har, og ændringen til § 297 vedrører en forhøjelse af kommunehjælpen med 15 pct. Forhøjelsen af uddannelses- og underholdshjælpen er også foreslået forhøjet med 15 pct.

Udvalget siger om disse vore ændringer, at det anbefaler at forkaste dem, og den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem fru Edel Saunte, sagde, at man måtte afvise dem med den motivering, at vi havde gennemdrøftet folke- og invalidepensionisternes forhold for nylig og ved den lejlighed gennemført de ændringer, der var rimelige. Det beror på en misforståelse, at det drejer sig om folke- og invalidepensionisternes forhold; det gør det ikke. Det drejer sig om bestemmelserne i forsorgsloven om uddannelses- og underholdshjælp til enlige mødre og om forhøjelse af kommunehjælpen.

Jeg savner en motivering for, at man vil forkaste vort forslag om uddannelses- og underholdshjælp til syge og trængende enlige mødre, og jeg savner i det hele taget oplysning om, hvor mange enlige mødre der gør brug af retten til uddannelse. Jeg vil tro, at netop den ærede ordfører for socialdemokratiet har mulighed for — jeg spurgte om det ved første behandling — at sige noget om, hvordan det står til i hovedstaden med disse uddannelsesforhold. At det står skralt til ude over landet i de mindre kommuner, er vist hævet over enhver tvivl, men i de store kommuner omkring hovedstaden ville det dog være naturligt, om nogle af de vanskeligt stillede